

ΣΙΓΑΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ Ν. ΚΑΣΤΡΙΝΟ

Τώρα δρομάκι ἐσὺ στενὸ
 μὲ τ' ἀνηφορικό σου καλντερίμι,
 σὰν μιὰ παλιὰ σκιά διαβαίνεις μου
 βαθιὰ ἀπ' τὴ μνήμη.

Τὰ ξύλινα σπιτάκια σου γυρνά,
 ἀπὸ τῶν χρόνων ποῦ διαβῆκαν τὸν ἀγῶνα,
 σὲ στύλους ν' ἀκουμποῦν τοὺς τοίχους τους
 μὴν γκρεμιστοῦν ἀπ' τὸ βοριάκι ἀπ' τὸ χειμῶνα.

Τὴ μικρὴ βρῦση ὕστερα τὴ μαρμαρίνη
 ἀπόμακρα ἀπ' τὰ σπίτια,
 ποῦ τὸ νερό της κατεβαίνουν γιὰ νὰ πιοῦν
 οἱ δεκοχτούρες τοῦ τζαμιοῦ καὶ τὰ σπουργίτια.

Καὶ δίπλα στὸ σαρακοφάγωτο παράθυρο
 μὲ τὸ σπασμένο τζάμι,
 μιὰ γέριξη μορφή τρεμάμενη
 σὰν τὸ καλάμι,

Ὅπου χωρὶς νὰ ξέρη τὸ γιατί στυλόνοντας
 πρὸς τὸν ἀντικρινὸ κατήφορο τὰ μάτια
 ἄγνωστη κάποια θλίψη καρτεράει νὰ ἰδῇ
 νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ πέτρινά του σκαλοπάτια.

ΠΟΛΗ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ

ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ

Στὴ γαληνὴ εὐωχία τῶν ἀρωμάτων
 Τοῦ κάμπου, ποῦ, βαρειά, χαρίζει ἡ νίκη
 Τοῦ ὠραίου φωτός, ἡ Ἑλυμπία σιαν Δίκη
 Τὸ θεῖο ξανὰ ὀλοκάρωμα τῶν βιάτων
 Ἰλεη δωρεῖ, τὴ δίψα τῶν αἱμάτων,
 Τοῦ ἐσώστηθου τοῦ βόγγου, ἄκου, ἡ φρίκη
 Πῶς διαλαλαίει—στῶν βόσκηστρον τὰ ρεῖκη
 Στὸν ἴδρο φεγγεροί, μὲ τῶν κεράτων
 Ἄντικρινα τὰ κλαριά, σκλημιδισμένα,
 Νεῦρα, ὡς ριζὰ ὀλοφούντωτα, πλεμμένα,
 Τοῦ ἄδρου κισσοῦ σὲ πεντελήσια βρῦση,
 Οἱ ταῦροι ἀγναντερά, μὲ τὰ μεγάλα
 Τὰ μάτια, φλεβισμένα ἀπ' τὸ μεθύσι
 Πόθου τρανοῦ, γιὰ τὴν ὠραία δαμάλα...